

De verjaring van de strafvordering tijdig en regelmatig gestuit zijnde binnen de vijf jaar te rekenen van de dag waarop het misdrijf werd gepleegd, met name en ondermeer door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het proces-verbaal d.d. 4 april 2005 (stuk 68) waarbij de feiten niet gepleegd werden vanaf 1 september 2003 waardoor artikel 24 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering zoals ingevoegd door artikel 3 van de wet van 11 december 1998 van toepassing blijft gelet op artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 6 a 86 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

met ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 07/07/1994 geregistreerd op 18/07/1994 en de akte van neerlegging verkaveling op 28/06/1996 geregistreerd op 04/07/1996.

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 17 oktober 2005 werd betekend aan de beklaagden door afgifte van een afschrift aan de politie;
- het ontvangstbewijs d.d. 2 november 2005 waaruit blijkt dat beklaagde het hem bestemde exploitatieontvangst opving;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 19 oktober 2005 onder de referte zodat voldaan is aan de voorwaarde gesteld door artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 5 december 2005:

- het openbaar ministerie in de persoon van substituant procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de beklaagde in zijn antwoorden en verdediging, vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. advocaat te .

1. Gegrondheid van de strafvordering

De beklaagde heeft de hem ten laste gelegde feiten in de loop van het opsporingsonderzoek erkend (stuk 8, strafdossier). De verdediging bevestigde de erkenning van het ten laste gelegde in termen van pleidooien.

Gelet op de erkenning van de ten laste gelegde feiten en in acht genomen de materiële vaststelling, is de rechtbank van oordeel dat de feiten voorwerp van de tenlastelegging A en B bewezen zijn.

2. Straftoemeting

2.1

De feiten die voorwerp zijn van de tenlastelegging A en B zijn de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf te worden uitgesproken.

2.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

2.3

De door de beklaagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagde zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mag laten prevaleren. In beginsel is enige gestrengheid in de bestraffing dan ook vereist.

2.4

De beklaagde is thans 40 jaar. Volgens het inlichtingenbulletin is hij handelsbediende. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat nog enige mildheid toelaat.

2.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

2.6

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de beklaagde voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. De rechtbank heeft bij het bepalen van het bedrag van de geldboete rekening gehouden met de ernst van de feiten en de sociale toestand van de betrokkene, voor zover die de rechtbank bekend was.

De rechtbank kan niet ingaan op de ondergeschikte vraag tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, Acco, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklaagde alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. De rechtbank ziet daarbij niet in hoe de hierna opgelegde geldboete de declassering van de betrokkene zou kunnen bewerkstelligen.

3. Herstelvordering

3.1

Door het college van burgemeester en schepenen van _____ werd een herstellvordering ingeleid strekkende tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en tot betaling van een meerwaarde (stuk 50). Bij deze vordering werd rekening gehouden met het deels vrijwillig uitgevoerde herstel, meer bepaald het feit dat het openbaar groen niet meer als privé-tuin wordt gebruikt, feit waarvoor de beklaagde in deze strafvordering niet wordt vervolgd.

De herstellvordering strekt tot:

- in de voortuinstrook: het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, namelijk:
  - volledige afbraak van de staken van ca. 4 meter hoog;
  - verwijderen van alle (afbraak)materialen naar een daartoe bestemde stortplaats;

- herstellen van het maaiveld in oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijk niveau;
- behoud van een haag van maximum 80 cm hoog, zoals bepaald in de verkavelingsvoorschriften;

- in de strook voor koeren en tuinen: een meerwaarde van 249,07 euro

Een dwangsom van 100,00 euro per dag vertraging in uitvoering binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft zich bij brief dd. 27 juli 2005 (stuk 78, straf dossier) bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen aangesloten en deze vordering tot de hare gemaakt. Tevens werd een dwangsom van 100,00 euro gevorderd, evenals de machtiging tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak.

3.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevallen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie – rolnummer
en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteits-

beoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidtoetsing.

3.3.1 *Herstel in de oorspronkelijke toestand*

3.3.1.1

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtredding behoudt.

3.3.1.2

De ingediende herstellvorderingen zijn naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de tenlasteleggingen A en B een einde te stellen en leggen aan de beklaagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvorderingen werd beslist door bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissingen werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvorderingen stroken dan ook met de wet en werden uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvorderingen moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

3.3.1.3

Door het college van burgemeester en schepenen van _____ en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 100,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

3.3.2 *Meerwaarde*

3.3.2.1

Het is deze rechtbank die ingevolge artikel 149 § 5 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 op onaantastbare wijze het bedrag van de meerwaarde dient te bepalen. De rechtbank is daarbij niet gebonden door de vordering van de overheid of de overheden die het herstel vordert/vorderen en zij mag dit bedrag naar boven of naar beneden aanpassen (vgl. G. DE BERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, *De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 191, p. 114-115). Indien de meerwaarde niet met mathematische precisie kan worden vastgesteld vermag de rechter de meerwaarde in billijkheid te ramen (vgl. Cass. 6 oktober 1998, *T.R.O.S.*, 1999, 55, noot).

3.3.2.2

Door de Vlaamse Regering werd met het besluit van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (hierna geciteerd als meerwaardebesluit) een uniforme regeling uitgewerkt voor het gehele Vlaams grondgebied die voor deze rechtbank niet bindend is, maar die toch een indicatie kan bieden.

Het college van burgemeester en schepenen (CBS) van [ ] bijge- treden door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI), heeft bij de berekenen van de meerwaarde uitdrukkelijk de formule volgens het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 gehanteerd, namelijk: Basisbedrag = (kosten x coëfficiënt A x coëfficiënt B) – kosten; nieuw bedrag = (basisbedrag x gezondheidsindex van de maand december voorafgaand aan de maand januari waarin de aanpassing plaats vindt) / gezondheidsindex december 1999.

In concreto werd door de hersteleisende overheid de volgende berekening gemaakt:

Kosten = 474,30
Coëfficiënt A = 1,35
Coëfficiënt B = 1,20
Resultaat = 249,07 euro

3.3.2.3

Volgens het meerwaardebesluit (artikel 2) wordt bij de berekening van de meerwaarde rekening gehouden met:

- kosten voor uitvoeren van de wijziging;
- bestemmingsvoorschriften;
- bestemming waaraan de werken beantwoorden;
- verbetering van de welstand in de vorm van comfortverbetering, materiaalgebruik, concurrentievoordelen of welke vorm ook.

Deze elementen zitten verwerkt in de formule die door het meerwaardebesluit wordt aangereikt.

De rechtbank kan de berekening van herstellende overheden volledig bijtreden.

De beklaagde kan zich gelet op de veroordeling tot de betaling van een gelijkmiddel gelijk aan de meerwaarde, ook op een geldige wijze kwijten door binnen zes maanden na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen.

3.3.2.4

Het CBS en de GSI hebben gevorderd dat zij zou worden gemachtigd over te gaan tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak. Op die verordering kan wat de meer-

waardevordering betreft niet worden ingegaan. De verplichting voor de rechtbank om de herstellvorderende overheid machtiging te verlenen tot ambtshalve uitvoering geldt niet in het geval van de meerwaardevordering als herstelmaatregel.

Tevens kan niet ingegaan worden op de vraag tot het opleggen van een dwangsom voor zover betrekking op de meerwaarde, nu deze nakoming van de betaling van een geldsom nastreeft.

Het meer of anders gevorderde van de herstellvordering dan toegekend dient als ongegrond te worden afgewezen.

3.4

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

De rechter *kan* ingediende vorderingen voor bouwinkbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 en die nog niet voor eensluitend advies aan de HRH werden voorgelegd, alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voorleggen. Het betreft dus een mogelijkheid en geen verplichting voor de strafrechter.

Waar de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluitend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur, acht de rechtbank het niet aangewezen thans dit advies in te winnen. Dit zou bovendien de afhandeling van de zaak nodeloos vertragen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid, 66;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1', 146 al. 1-7' en laatste lid, 147, 149, 204;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91 zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningsskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de beklaagde _____ schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagde _____ voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen **A en B** samen tot een **geldboete van 100,00 franken**, vermeerderd met 1990 deciemen en omgerekend aan de omrekeningskoers 40,3399, 495, 79 euro bedragend;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde _____ hierboven uitgesproken geldboete van 495, 79 euro, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen.

SPREEKT in hoofde van de beklaagde _____ de verplichting uit om EEN-MAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de beklaagde _____ een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagde _____ tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 172,91 euro.

BEVEELT de beklaagde _____ op vordering het college van burgemeester en schepenen van _____ en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het **herstel in de oorspronkelijke toestand** van het onroerend goed gelegen te _____ kadastraal gekend _____ binnen een termijn van zes maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis, namelijk, in de voortuinstrook:

- volledige afbraak van de staken van ca. 4 meter hoog;

